

Ju Pons

LLESCA
Què escoltaves?
MUSTELA

Que ella li deia: Amor!... Vida!... T'estimol...
(Tots riuen. Entra l'Hipòlit.)

HIPÒLIT

Salut, tothom! Ja veig què teniu l'estisora.
Serà d'home, el vestit, o serà de senyora?
Tú, Mustela: què fem amb la barca parada?
La boca de gairell?... Això ja em desagrada.
Que beguis no em sap greu; prò que ho facis amb mida;
després, quan som al mar, no escoltes a qui et crida:
deixes el cordam fluix de les veles obertes
i amb la nyonya del vi gairebé no et despertes.

TAVERNERA

Quin mal et fa que begui, si aquest és el seu gust?
Tot el què fa en Mustela no ho trobes mai prou just.
i el tractes el mateix com una criatura.

HIPÒLIT

L'home és sempre un infant quan no té prou cordura.

LLESCA

I tu et creus tenir seny i llei de saviesa
i no saps respectar ni el blanc de la vellesa?

HIPÒLIT

I què sabeu d'això de respectà una vida?
Són dones i veniu per veure qui us convida.
Ja conec de prou temps quina és la vostra flaca
i el respirar que feu si algú es treu la petaca.
Dones amb balandreig poruc de barca vella!

TAVERNERA

Insulta, si tu vols, que ja et conec, trapella!
Les dones som així: en un tombant de taula
ja hem perdut la dolçor de la nostra paraula.
Però això ho fan els anys i el greix de la cintura;
la fruita també cau quan és massa madura!

HIPÒLIT

Bah!... Deixeu's de cançons i enllestiu, Tavernera,
que tinc el paladar tot ple de salivera.
Però... veiam: Heu dit paraules atrevides;
se us ha encès el color de les galtes pansides,
i heu mirat amb uns ulls de lloques melindroses.
Què heu volgut di, amb això, velles perfidioses...

LLESCA

Res, res... Hem volgut dir que la vida és ben cara
i tu per 'quest costat has trobat una mare;
i ara, com tot fadri, bé et cal la galta encesa
d'una noia gentil que l'ompli de dolcesa.

HIPÒLIT

Conec la intenció, la vostra picardia;
prò teniu de saber que jo no em casaria;

que hi ha cada cap verd pel món, que dona pena...
Val més quedar solter, que no ajupir l'esquena.
La dona mai té prou per vestits i arrecades.

TAVERNERA

Ja et conec, ja et conec... Tu les vols reposades.
Un cosset ja madù i si pot sè amb arrugues;
que hagi passat el temps dels desmais i marlugues;
que tingui un sacsonet sota la barba trista
i que en coses d'amor no giri mai la vista;
que tingui un poc de blanc damunt la cabellera...

HIPÒLIT

Vaja, ja n'hi ha prou, vellota xafardera!
Potser també voleu que us toquin la barbata;
que us diguin quatre mots, encar que sigueu gueta,
amb el pit ensorrat i amb panxa de balena.

LLESCA

Vols dir que no tenim la gràcia de l'Helena?...

HIPÒLIT

Mal llamp us toqui el cor i us el faci tot cendres,
vellotes de mal vil!

LLESCA

Ja sé que no som tendres;
que no tenim l'encís d'enamorar cap jove;
que el sota barba ens creix i amb el greix s'ens estova.

TAVERNERA

Parlem en tota pau, sense so de baralla.
I escolta qui et vol bé.

HIPÒLIT

Jo no sóc cap canalla
per rebre cap consell de velles com vosaltres.

TAVERNERA

Si ens escoltes, veuràs que et volem bé. Nosaltres...
Tu ets jove i decidit, d'un posat que enamores,
i et cal sortir del lloc obscur on t'entafores;
l'Helena no fa pas per la teva bravesa;
a tu et cal un cos sa, ben ple de juvenesa...
Bé n'hi ha prou per qui de noies espigades
que et farien felix a totes mans besades!

HIPÒLIT

Sí; però, qui us ha dit que jo em faig amb l'Helena?
I, si fós veritat, per què donar-vos pena?
L'Helena té uns ulls blaus i una cara ben fina
i un braç ben envejat per qualsevol fadrina.
Quan camina, el seu pas turmenta les casades
amb el ròssec tan dolç de les robes alades.
Qui us diria que fos la vidua plorosa
que enyora el seu difunt i que és tota ullerosa
de tant com han plorat sos ulls, d'un blau tan tendre
quan recorda l'amor que es fon entre la cendra?
I què sabeu d'això, d'un cor que es desespera
i enmig de tants de plors encara és tal com era;
que cerca la frescor de la pell delicada
i que en mig del neguit de la roba endolada
li brillen els seus ulls com una nit serena?...
Ahl, què en sabeu del cor magnífic de l'Helena?

LLESCA

Sí; prò tu no saps com el teu cor perilla.
Has de pensar, també, que Helena té una filla;
una filla que es fon com un tros de candela
i que és d'un blanc malaltic, com un parrac de vela.

HIPÒLIT

Ah, no dirieu mai que tingui un semblant d'ella;
posades de costat, la mare és dolça, bella...
Però, bah!... No hi pensem!... Mustela, pit i fora!
Aprofitem el temps, ara que fa bona hora.
Helena és un bell nom... Ressò de nit serena...
Anem cap a la mar; anem!... (Helena... Helena!...)
(Veient que en Mustela no es pot alçar de tan embriac)
Mal llamp! No et pots alçar?... Ves a jeure, trapella!
(Surt tot sol)

TAVERNERA

Bé, vaja; s'ha vist clar que està guillat per ella.